

Landskap: Skåne Upptecknat av: Byggn. J. Aug. Persson
 Härad: Bara Adress: St. Gårds. gat. 13, Lund
 Socken: Burlöv Berättat av: olika personer
 Uppteckningsår: 1942 Född år i
 the same i same.

Pastor och klockare på kristnagille. s. 1-7.

Pastor blev fargen för lödriveri. s. 8-11.

Historia om klockare som kom att
rida baklänges på en ko. s. 12-14.

När klockare Hellgren skulle slå
ihjäl prästens so. s. 15.

När klockare såg "spöke". s. 16-17

" " kom i gapstucken. s. 18-26

När pastör Olander och klockare Hellgren i Burlöf
de hade varit till Kristnagillet i Skärp.

Pastör Olander tjänstgjorde i Burlöf i fem år som vicepastor,
de sitta ären som prästen Olander han lefde, eller till 1885,
och klockare Hellgren och han de var de bästa vänner, de lärde
ju begge till Söndamlingens andliga stand, begge var glada i
en toddie eller två, men helst påspedd en tre, eller fyra gånger.

En dag hade de varit på Kristnagille som brukloft väst
kallades allmänt på den tiden, och så skulle de till sist gå hem,
och det var nio och mitt i natten, toddien de börja nu
att tynga litet, och för att kunna gå lite säkrare så gingo de
nu arm i arm, för att bättre kunna hålla rätt kurs och balans.

Rätt som de då gick så sade pastör Olander, här nu kanterna
är vi på rätt väg till Burlöf eller hur.

Ja det tror jag att vi är, för till himmelen bär den då inte,
så mycket till jag då klak på.

De tror ja då inte heller svara då Olander, inte på detta vinet.

Nej de går nog inte att komma dit och vara så fulla
som vi äro i kväll, då blef vi nog utkörd.

At vi e väl inte fulla heller så då Olander, bara lite lifra
de af toddians, men inte fulla heller.

Då börja då klockaren sjunga först en visa, sedan en sång,
"Upp genom luften",... och rätt som det var så ramlade de båda
nu i groten, ja de gick ju åt helike så då klockaren.

Ja de va ju de ja trodde att de skulle göra så då pastern.
Menne så då klockaren, ja tycker när man har prästen med
sig så behöfver man väl inte komma dit heller.

Men så krafla de sig upp igen på vägen, och fortsatte att
gå mot himmet, och när de så kom till Per Måns mjölkaberd
som stod vid vägen halfvägs mot Burlaf så så då pastern:
jag tror att vi sätter oss här lite och vilar oss, sen så går det
nog lite bättre att gå vidare.

Ja lät oss de då tyckte klockaren och så satte de sig då där,
och när de så hade suttit lite så somna Olander, och rätt som

det var så ramlade han ner af mjölkabardet, och ner i gro-
pen igen, ja de va ja de ja så, då klockaren, de går hock
åt helike ditte hära, de va då nanna djär dea loddia vi fick.

Så fick då klockaren arad pastern upp ur gropen igen, så sa
han till han: nu får vi allt skynda oss litt så vi kan komma
hem och få sovitt lite, för det är ju söndag i morgon och då
skall vi ju va i kyrkan i rättan tid annars blir prosten för-
bannad, och han är ju inte go och bis med.

Och så fortsatte de igen, arm i arm ifrån den ena sidan af
vägen till den andra pastern och klockaren nu mitt i natten,
och hem kom de ju till sist, och när de så kommo till kloc-
karebatallet i Burlöv så sade klockaren till sonen:

Det nog best ändå att pastern blir hos mig i natt, för han
kan ändå inte gå ena hem till Hjukoby ändå, ja de e de nog
så då pastern och så gick han med klockaren in.

Men när de så vreo komna in i förtugan så kom klockar-
käringen och kände ut dem, och sa, va e de fere nanna fyllekanna

Här kommer mitt i natten och oror folk, så man inte får sova i fred, ut med en vagn, jag skall nog tala om det för prästen så fort jag träffar han.

Och så slog nu klockarens kring dören igen mitt för näsan på dem och låde så låpen på, klockaren samlade i färdtugan där blef han liggande, han lät honom ligga där, där låg han hela natten, när han vakna om morgonen så hade han demat byrorna fulla, det brukar han alltid när han var full, men dessa måste han själv tvätta, och sedan taga dem vata på sig.

Men detta var nu så vanligt, så det bekom honom ingenting, sedan skulle han ju söka upp prästen, men var hade nu den tagit vägen, han sökte i utturen alla stans men han fann där inte, då har han väl ändå gått hem till Styrkeby i natt tänkte han då, då kommer han väl, då när det ringer, men ingen prest kom, då blef klockaren orolig, så gick då klockaren till kyrkan nu ringde det samman men han kom ändå inte.

Då tänkte klockaren, han har nog blifvit sjuk af toddiana

is går de va ju gålet de, då kan det bli efterlänga för både
han och mig ty där var ju många som hade sett att vi var
fulla tänkte nu klockaren, men de var de ju alla som var där,
men de ^{blev} nog värt för dem ändå, ja den smen tänkte nu klocka-
ren, han har gjort det för det samma, han brukar ju alltid att
fulla folk, och vill de inte syna så preklar han dem ju.

Så började nu kyrkofolket bli ställigh och ville gå hem igen, och
undrade man ju inte på, men då sade klockaren till dem att han
skulle låta prästgårdsarrendsterns pojke rida upp till Hyskeby
och fråga om Olander var sjuk så att han inte kunde komma.

Och när på den han kom igen så sade han att Olanders
kvinna hade sagt att han hade inte varit hemma i natt, inte
sedan han gick till krutnagillet i går.

Då blef klockaren rädd att prästen hade gått och dött på
marken i natt, men så tänkte han det var ju ändå omöjligt
att han gaf sig iväg mot hemmet i natt han kunde ju inte gå.

Så så då klockaren till bönderna att de fick vänta lite sin

skulle han gå hem och se om han inte var hemma hos honom,
får han bruket gå in om ibland ty han blef ofta dålig i magen.

Så gick då klockaren hem och titta så alla kroka en gång
till efter prästen, men han hitta honom ändå inte.

Då sade han får sig själv vad nyttigt det till att leta mer
efter honom, jag ju sett en gång förut i går jag gick till
kyrkan, och där var han där ju inte, och att han kan ha kom-
mit dit sedan är ju rent omöjligt, men jag har visst inte
sett i hörsalhuset, men där kan han väl ändå inte vara.

Så öppnade då klockaren dären till hörsalhuset, ja men,
där låg då Olander och sof i god ro i allt brädet där, sof så
han snacka, så klockaren måste rista bra i honom innan han
fick honom vaken, så att han blef klok på var han var.

Fästern får skynda sig så nu klockaren och komma till
kyrkan det är snart en timme sen det ringde samman, och
folkets är nu otåliga och vill gå hem igen, och då kan det ju
bli galat får oss om prästen får veta det.

Jag visste ju inte att pastern låg här, det var en ren slump att jag kom att titta hit också, jag ^{har} undersökt hela uthuset ^{en gång förut} men inte kommit att tänka på hushuset för än nu, arrendaterns gråg har varit i Hjrkoby hos pasterns kvinna och frågat, men hon visste inte var han var.

Så bestod då klockaren fjäder och bräde af honom med ryktebärten så gott han kunde, och på fick han låna en gammal postilla att predika efter och det gick ju lika bra, ty det förstod ju ändå inte bönerna på den tiden.

När så messan var slut så kallade Olander klockaren in sakristian och sa, vi hade ändå mer tur än förstånd kanten, de kunde gått rent galet om inte kanten hade hittat mig, men nu gör det lof är det ju öfver, nu tar vi oss ett glas vin af oss på detta gille, ja pastern de gör vi där så då klockaren.

Ät så to de vi var ett par sin folkhet va gängna därifrån, så att de blefva lite lifrade igen, ä när de som kom ett stycke från kyrkan så sjöng klockaren igen så nått: "Upp genom luften"

De sa då ett redet kristnageller den men hon gjorde så då Olander, ja för tusen sa då Hellgren, de va de.

När parter Olander blef tagen för lördriveri.

Parter Olander i Hyrkeby var en dag ute och gick, han hade den gången varit i skilaf och handlat, och varför han gick dit och handla vet jag inte, ty det fanns ju två handlare närmare, en i Fattarp och en i Nordanå.

Men han hade ju tid till det ty nu var han ju gammal och gjorde ingenting ändå, han hade nu slutat att tjemstgöra.

Det var det ju på sommaren också, men mycket skönt den dagen, och på hemvägen blef han trött och svett, så satte han sig på hopakanten att vila, och lade kappsäcken och stötkäppen vid sidan om sig, men där hade han nu inte suttit länge, för än där kom en polis på cykel från skilaf och sa, va är ni för en luffare som sitter här, jag är ingen luffare så då Olander, inte du, du syns väl tydligt, var här ni hemma där.

Jag har hemma i Hyrkeby så då Olander, det är inte sant så nu polisen, sådana luffare finns inte i Hyrkeby.

Nu får ni gå med till länsman Georg Jönsson så skall vi

nog ta reda på vad ni är för en gök.

Få då för jag väl de där, så då Olander, och så gick han snällt med polisen till länsmannen.

Och när de så kom dit, så gick nu Olander före in, och polisen Engholm efter, så vände länsmannen sig om där han satt på stolen när dörren öppnades och sa:

Nej se goda väster Olander, ja tror ja ju polisen har tad patten i dag, hur kan det vara.

Få det är just det jag också har gått och grundat på när han tog mig, ty jag har ju inte gjort något ondt eller orätt heller, jag bara hade satt mig att vila på gropakanten vid Helenelund där ute, så kom han med detamma och fråga vad jag var för en luffare som satt där, och att jag fick nu gå med till länsman Jönsson.

Och då skratta länsmannen och titta färdigt på polisen och sedan på Olander, som ju likna en riktig luffare.

Länsmannen tyckte nog att polisen hade rätt i det att han

hade tagit honom för en luffare, men det kunde han ju ändå inte säga erkänna heller.

Så sade då länsmannen, pastorn för för en gångs skull nu ursäkta polisen för feltaget, han är ju nu i tjänsten här, och han känner ännu inte många, men med en iltmaring blick på polisen sade nu länsmannen, Engholm för allt se lite bättre upp nästa gång han tar en tur ut åt vägarne efter luffare, så att han inte tar arligt folk fler gånger.

Så måste då polisen gå med skammen, om han gjorde fler sådana misstag vill jag ju inte, detta har Olssonder själv berättat för mig och haft roligt åt.

När polisen då var kommen ut om dörren sade då Olssonder jag såg kanske lite vördlös ut, men jag tyckte att det gjorde väl ingenting när jag bara skulle gå och handla lite.

Nej men gjorde de väl ej så då länsmannen och skratta och såd. han tänkte det tog han med.

Men jag fick ju känna på ordpråket: som man är klädd

Sid. 3.

blir man visst hädd, så nu Olander, men jag slapp ändå lyckligt från äfrentyret, och skrattade de båda.

Så sade då länsmannen: efter som nu prästen är min fånge, så får jag nu fråga honom om han vill äta frukost hos oss nu, sedan skall han återfå friheten igen, med löfte att inte mer bli häktad när han sitter på en grophant och vilas sig, när han har varit i skof och kändlat.

För tack så då Olander, var då så god och steg in i matsalen, så äto de då frukost, och tog flera suppar till, ty det kunde de med båda två, och blefva så rätt glada, då sade Olander, aldrig hade jag trott att man kan slippa så bra till det när man blir tagen för lördagssed eller heller går de lika bra för andra luffare som polisen kommer hit med.

Nå de gör så fån heller så då länsmannen, jag har ju två två sinke förstär nu prästen.

Får så då Olander, de va ju tur för mig att jag kom när länsmannen hade det rätta sinnet, annars är det inte gott att veta hur det hade gått.

När klockaren Hellgren i Burlöv red baklänges på koen.

Det var en dag som det gick brandyvis i Burlöv, så kom de till klockaren också, men när han såg att de kom, två stycken haffulla bjnder på vägen till klockarbastillet, så tänkte då klockaren, nu är det visst bäst att krypa upp på gällen så länge till de bli gänsna igen, så släpper jag att bjuda något på dem, de ha förresten redan fått nog, det ser jag.

Så kröp där den snåle klockaren, för han var ju allmänt känd för sin stora snålhet, upp på gällen oför koen och gömde sig i höet, idet lilla som fans kvar.

Och de så hade symat skorstenen, och kakelugnarne och tvätt-huspannan, så sådde de till hans hushållerska, vi får gå inn ställen också och titta på er ko, och svinen med, hur de ser ut.

De hade ju sett att han gick dit och gömde sig när de kom, så de hade ögonen färdigt mot gällen, för där trodde de att han hade gömt sig, och så skulle klockaren krypa lite längre in i höet, ty han hörde ju att de varo där.

Men så var där gällat med s.k. kallade pilebullingar, och långt emellan dem, och så tunt med hö, så kom han till att trampa på ett ställe som där var mycket litet, så att han fallt igenom ner i kortallen baklänges nerifrån, och kom så att lida på kaen, och den hon hoppa ju till så rädd den blef så han ramlade nu ner i ränkstenen i allt smutten, och kom att se rent farlig ut i ändan.

Vej men bevar väl så nu de två bönderna, var kantern där, vi är ju ute och går branddyn i dag, och så kom vi ju hit till hit, och så tyckte vi ju att vi skulle se kanterns ho och gissa också, så gick vi inn i ställen också.

Men de var farligt va kantern nu kom till att se ut, vi får bersta af han, för de var där farligt rad blef smutsig. Ja, jag skulle ju upp och välla ner lite hö till kaen, och så är där ju tunt med hö nu så kom jag till att trampa emellan gällatygget så jag rött ner.

Flär är väl en ryktebrite så vi kan bersta af honom, för

Han kan ju inte själv se hur han ser ut i ändan.

Men det är nog bäst att vi går ut på gården, vid vankaret, för här är ju så märkt så mår han ju ej se.

Så gick de då ut på gården, nu får allt kanten bocka sig liksom när pågarne få pryl tyckte nu bondquibbarna, så roligt ha de då inte haft för på hela dagen.

Han var heller inte så smygsig som de ville han skulle tro, så besötta den ene honom, och den andre slog vatten på, så att till sist så var han nästan rent genomvåt, och när de så tyckte att han bra så tog den ene en hel span vatten och slop i ändan på honom och så, nu i då kanten sen, nu har vi då tvättat alla synner af kanten.

Nu var han då lika vät som om han varit sänk.

Jag skulle ju bjude det inn, men som jag nu ser ut så kan jag ju inte, jag tror visst att jag nåd på flaskan, jag vet det inte riktigt, de behöfs inte, ty de har husvällerskan gjort, vi har törd flaskan, ja så gjorde han de, de va ju bräde, ja han e förståndig hon, han gemmer en dan så där kan vara nåd när där kommer män³.

När klockare Hellgren skulle slå ihjäl prästens so.

Klockare Hellgren hade alltid varit en trams, en dag så hade prästen Menanders grissugga varit inne i hans potatistyecke och rotat upp potatis, och då blef klockare rent galen.

Då fick han fast i en stor gryl och for så lit på vägen och svar på att han skulle slå ihjäl suggan, men han räknade den ju inte som väl var, ty då hade han väl belifvit osams med prästen kan man ju nog förstå, prästen var nu Seldens efterträdare.

Jag var på den gången och kom på vägen till Burlöv när han var efter suggan med grylen som han slog helt handlöst med, då sade jag till honom: varför skall nu kanten slå ihjäl prästens sugga.

Ja den förbannade prästen har rotat upp alla minna pennaffler, i ja ska min själ slå ihjäl henne, i de flera mängder ändå, ja de ska ja ta mi fan, i så slog han efter henne med grylen men han räknade henne aldrig, men då skrattade jag.

Men då skrattade jag och sade: var det inte nog om kanten slog henne ihjäl en gång, nej min själ, ska ja slå henne ihjäl flere gånger
så blå klockaren.

När klockare Göran Hellgren i Burslöf så spöke.

Det var en gång i slutet på 1850-talet så hade klockare Hellgren en dag varit på julkalas i Åkarp eller i en annan by där i socknen och spelat fiol för dem, och kom så sent hem om natten, och som vanligt så var han ju alltid half-full när han skulle gå hem, och i all synnerhet om julen.

När han så kom mitt för ingången till sakristian i kyrkan i Burslöf så stod där då en gammal gubbe som var konstigt klädd, han hade en mössa med taffel, och så var han i bara skjortan också nu mitt i vintern, han hade en lång tobakspipa i munnen som räckte nästan ned till marken, han stod böjd och såg ner på en grafsten helt orärlig, det är nog en som går igen tänkte först Hellgren och skrek till, hejs i jöns namn, och blef så rädd att han fallt på ändan på vägen och tappa fiolen, men då skrattade spöket, och ändå räddare blef Hellgren.

Men då sade spöket, blef nu inte rädd Hellgren, för det är ju bara jag och inte något spöke som kanterna först tror.

Men Hellgren hade legat och tänkt, vad kan det väl vara

får ett språke som kan både skratta och tala, det är ju ovanligt.

Och så reste han sig äntligen och sökte upp sin fiol, men där stod språket hos honom, och det var kyrkoherden där i Burlof, Jöns Henrik Seldener, som en gång varit kung på Hålti, en riktig kung, inte en sagokung eller en sockenkung som han nu var.

Då sade han till Hockaren, det var ju farligt vad hantern blef rädd för mig, han trodde visst att jag var ett riktigt språke. Ja min lif trodde ja så, va skulle ja väl tro, det är ju mitt i stollen också, och här är det ju språkens tid.

Men då skratta prästen igen, han kunde ju inte annat heller, Nej men Helligren, tro nu inte på språke, de ha ju ingen kropp, och kunna inte tala heller, jag kunde inte komma i sömn och så gick jag ut till de minde graf, och som det var kallt så gick jag där en sakristian och tog denna messeskrattan på mig ty jag frög ju, och där bleva jag visst ett språke kanske.

Andarne hafva inte hatt och ben som hantern ser mig hafva. Går nu hem och lägg sig hantern, så han inte ser fler språken i natt. Godnatt med han och sof gott, godnatt kyrkoherden, men vad jag blef rädd.
Sann händelse.

När klockare Hellgren i Burlöv kom i gapestocken.

Klockare Hellgren var alltid ute för något äfventyr, en gång så kom han i gapestocken också i Burlöfs kyrka, och alltid var det för hans öfvermålnings skull, så skall jag nu berätta vad jag hört af en bonde där i byn att det skulle ha gått till, fast jag har aldrig satt stor tro till den mannens historier.

Det var så att det var en gammal käreng som hade utaf oförsiktighet kommit att släppa en trump i kyrkan under messan och det had ju klockaren fått sed på, och så tänkte han, det var bra jag fick veta det, där kan jag nog förtjena lite på det, och så sade han till henne, det var ju rent galet de där som mer gjorde i kyrkan i söndags, tänk om nu prästen hörde det, eller om där är någon som säger det till han då kan det ju gå gale.

Om de va där väl ingen som hörde så hon där, ja men så här så får jag höra det så då klockaren, a, men kanten kan väl tåga med det tyckte hon nu, så e han snäll.

Ja de beror på vad jag får, så skall jag tåga.

Sid. 2.

Ja va vill då lantern för nät, ja har jo inga pengar.

Och han har väl nät annat då jag kan få intäppet då.

Ja vet nu inte vad det skulle vara, ty jag har ju ingenting
att undvåra utan att skulle vara den lille halfruen som nu
en fjorton år gammal, men va skall väl lantern me den, han
har jo en färdut, och jag vet inte om jag vill ge bort den heller
ty det är ju rent förmåket tyckte hon.

Men tänk om jag nu säger det för prästen så kommer ju mor
i gapestocken lördag, och då skall ju alla som gå förbi henne
spotta henne i synen, och det är ju rålågt, då här det väl bättre
att jag får halfruen så släpper han de.

De va ja färdut, ska de se han då, då får lantern väl
ha den där där bli där väl ingen annan väd där, men när skall
han ha den där?

Jag kan ju få den i morgon vid sortiden utanför vapen-
huset tyckte nu blockaren, så skall jag vara där.

Ja då skall jag låta tönn leda dit den, men då ska han oss tege.

Wisst fan tiger ja då, sa då klockaren, och slicka sig om munnen pressa som om han redan hade fått den.

Men häringen tänkte ett annat än att ge bort kalven till den snåle klockaren, han skall få fan i en sprucken ask.

Lå om morgonen dagen efter så kom ju töen med kalven, och den dumme klockaren var där och tog emot henne vid vapenhusdörran, gomar kanterna kände töen då, här är kalven som mor lafra fan i går att han skulle få.

Tack sa då klockaren, och kände sig så lycklig som om han redan hade den hemma i sin stall.

Men kan jag inte få se den där gapstocken tyckte nu töen, det skulle vara roligt och få se den.

Jo men kan du så få sa då klockaren, men då får vi gå in i vapenhuset ty där är den inner, du kan ta kalven med där ing där är ju ingen som kommer så tilla och ser det, och så gick de där in i vapenhuset alla tre, klockaren, töen och kalven, och så tog klockaren fram gapstocken.

Tösen tog nu gapstocken vände på den och synade den i alla kanter, så sa hon, men varför är där tre hål i den,

Jo så då kloakaren, de stora hålet i mitten är till halsen och de två andra till nävarne.

Ja så sa då tösen e de så, de skulle va roligt och se när de har den på så då tösen, dit kan väl inte da så farligt att stå i den heller tycker jag, vill inte kantern visa mig för so skull hur de skulle ha den på, jo men kan ja så om du tiger me de. Jo visst tiger ja me de, de kan väl kantern tro.

Så tog då kloakaren gapstocken och läste upp den och tog den om halsen, och stack så nävarne i hålen, så ska de stå så har då, och så ska de spotta dem i synen alla som går förbi dem är de e ja bra välet så.

Ja de e de ja så då tösen, men kvick som en visla slog han den nu i hals, och så spotta hon kloakaren i synen.

Nu var det han som stod i gapstocken och inte hennes mer.
Ne fan har du nu gjort så då kloakaren, läser du inte genast

upp den så skall där bli för dig det kan du tro.

Nå han kan gerna stå litta och känna hur det känns att stå i gapestucken på nu tiden, den han ville att mor skulle stå i på söndag, men nu står han själv i den, ha, ha, ha.

De va när där en satans unge så då klockaren, men lå nu upp den så ska hon släppa att stå i den på söndag, och du skall få halfeen igen också.

Jaså så där tiden ska han de, de hade hon nog släppt ändå, och halfeen hade den snåle klockaren ändå aldrig fått så mor, men han ska få nåt annat i stället, och så vätte hon omkull klockaren på golvet och knäppte ner byxerna om ändan på honom, nu ska han få känna på en annan sa där tiden, här är tio sura ägg de ska han få i ändan sa där tiden, och pang, nu börjas det sa den som vätte björnen. eller du milde guds va klockaren kom till att se ut.

När han så hade långat det det sista ägget så sa han, se så kanten nu är han väl nöjd, när han har blef förgulld i ändan.

Men i det samma så kom där en påg gåandes öfver kyrko-
gården lätt förbi dären och kom till att se klockaren ligga
på fyra ben med byxerna ner om ändan, och hade äggstora
i hela ändan, samt en kalf som stod och slicka honom, så
trodde han att klockaren hade kalfvat i vapenhuset.

Tösen hade gömd sig bakom dären så han såg inte henne.
Pågen sprang genast i till prästen och sa att klockaren hade
kalfvat i vapenhuset, va sker du påg sa då prästen, e du blef-
ven spritt galen eller va, tror du nu att en klockare kan kalfva
också, och så skrattade prästen, han är väl ingen ko heller.

Ja prästen det är sant, han har fäcl en stor svartbrokig kalf
och den han står nu och slickar klockaren i ändan.

Jag tror bestämt att pågen han har blivit galen sa prästen, då,
jag får väl gå med han dit och se vad det är då.

När så prästen och pågen kom till kyrkan, så var både tö-
sen och kalfven borta, med klockaren låg där på golvet i vapen-
huset och svar ve och förbannelse öfver tösen så del eka i kyrkan.

När de så kommo in där, så låg klockaren och hade gapstocken på sig och den var ju läst också, byxerna ner om ändan och den full af äggöror, o du milde gud så där prösten, och han skratta så tårarne rann nedt kinnerna på honom, så roligt hade han visst inte haft sen han var student.

Men hur har nu detta gått till kanten, sade nu prösten, att han har sluppit ut på detta viset, och så skrattade han igen.

Jo de i den förbannade tösadlyran som har gjort de, så där klockaren, ja skulle ju visa henne gapstocken!

Var det en tös, så där prösten och så skrattade han igen, ja har jag inte varnat kanten mer än en gång för fulle och fruntimmer men han har ju aldrig rättat sig därefter, nu ser han hur det har gått för honom, och så skrattade han igen.

Var fins nyckelen så skall jag lösa upp den så kanten kan han bli befriad sade där prösten.

Den är väl nägonstans där på golvet sade där klockaren.

Där ligger den ju så nära, och så tog han upp den till prösten.

Så läste då prästen upp gapstocken så att klockaren blef fri, och så mätte prästen bästa äggvärden af honom så att han kunde gå hem sedan.

Men så den klockaren han svar och banna tören, ja får väl fatt i den apen en kväll när de blir mörkt. Så skall jag då min själ salta så i ännen, de kan då prästen tro.

Nu låt bli de så då prästen ty då kan kantern kanske komma i gapstocken en gång till och få äggvärden till frukost också.

Så skrattade prästen igen så prästen så att han hade aldrig sett prästen så glad när någon kom då han läste upp gapstocken.

Ja han skrattade så väl liamt så att det gaf echo i kyrkan.

Men vad hade nu kantern gjort med tören men hon skulle sätta honom i gapstocken där så de nu prästen.

Jag hade inte gjort nåt mer henne de året, jag ju bara visat henne den, hon ville ju se hur det gick till att stå i den, och så drog hon den i lås, och gick åt sin väg.

Och det vill nu kantern att jag skall tro, nej det är nog värt

annat som han skäms för att säga, varför hade då kantern
bygga ner om ändan då, eller äggaröva i ändan, de hade hon
väl gjort kan jag väl tro, det hade väl kantern gjort sig för-
tjent af på något sätt, annars hade det väl inte hänt.

Eller hur är det med kalfsen som prägen tala om, var tog
nu den rågen, sade nu prästen.

Den tog hon ju med sig när hon gick kan jag väl tro.

Wad skulle nu kantern med henne och kalfsen i vapenhuset
att göra sade då prästen, han har visst haft några dåliga
sextimmersaffärer för sig kan jag ju förstå, med det hände så.

Nej men har jag haft, prästen förstår det gallet, det är inte
så som prästen tror ändå, jag ^{har} aldrig haft med tösen och gjort
och tänker inte att ha det iheller.

Nej men gör jag ej så då prästen, jag förstår nog hur det är
fatt ska kantern veta, men ta nu detta som en varning för
en annan gång så han inte kommer i gapetöcken en gång till,
eller för äggaröva till frukost aftare, och så gick då prästen.